

Mahatma Gandhi
«La Tierra proporciona lo suficiente para satisfacer las necesidades de cada ser humano, pero no la de su codicia».

Punt de vista

El panorama energètic: debat al Perelló

Demà els grups i plataformes ecologistes, veïnals i sindicats agraris de les Terres de l'Ebre convoquen una taula rodona amb el lema general de 'renovables sí, però no així', que s'ha fet popular a les manifestacions dels darrers temps als municipis on es concentra la implantació més gran d'aerogeneradors o parcs solars

Milers d'homes i dones, la majoria dels quals procedents de l'anomenada 'España vaciada' (i dintre d'ella els de la Catalunya buidada), han dit «prou» a tanta descoordinació, a tanta massificació de renovables en comarques empobrides i despoblades

Demà, dijous, 11 de novembre, al Cinema Auditori del Perelló a les set del vespre, els grups i plataformes ecologistes, veïnals i sindicats agraris de les Terres de l'Ebre i del conjunt de la circumscripció de Tarragona (GEPEC-Ecologistes de Catalunya, Unió de Pagesos, Club d'Opinió Perellonenc, etc.) convoquen una taula rodona, amb debat posterior, a càrrec de Xavier Jiménez (bibleg i president del GEPEC o Grup d'Estudi i Protecció dels Ecosistemes Catalans), Sergi Saladié (geògraf i professor associat de la URV), Miquel Pinyol (Unió de Pagesos de les Terres de l'Ebre) i Antonio Turiel (físic i membre del Consell Superior d'Investigacions Científiques o CSIC).

El tema –candent com mai aquests últims mesos– és *El panorama energètic: present i futur. Opcions i alternatives*, amb el lema general de *Renovables sí, però no així*, que s'ha fet popular en les manifestacions d'aquests últims temps a Gandesa, Falset, Móra, l'Ametlla de Mar, Reus i a les Terres de Lleida (és a dir, allà on es concentra la implantació més gran, a Catalunya, d'aerogeneradors i camps solars), i, el 16 d'octubre passat, a Madrid (del carrer Atocha a la plaça del Sol), en la concentració que reuní gairebé deu mil persones, convocada per l'Alianza Energía y Territorio (ALIENTE), que agrupa 180 associacions i plataformes de tot Espanya.

El debat, doncs, està servit. I, amb ell, l'empenyament de milers d'homes i dones, la majoria dels quals procedents de l'anomenada *Espanya vaciada* (i dintre d'ella els de la Catalunya buidada), que són els que, finalment, i vint anys després de l'inici del desplegament, certament desordenat i unidireccional, per part de governs i em-

presas privades, de les energies renovables (eòlica i solar, bàsicament), han dit «prou» a tanta descoordinació, a tanta massificació en comarques empobrides i despoblades i a tant de monopoli invasiu per part de les elèctriques (les mateixes, encara que amb noms canviats, que fa cinquanta anys ompliren aquests mateixos espais agraris de nuclears, complexos petroquímics, abocadors industrials dels grans centres de consum i, en fi, arruïnant l'agricultura i la vida dels pobles amb l'emigració, l'empobriment dels sòls per pesticides, la construcció de grans embassaments i els transvasaments d'aigües).

Estem, per tant, davant d'una revolta –més justificada que mai– de tots aquells sectors socials i laborals que han sobreviscut, als pobles i petites ciutats, a les barbaritats ecològiques i econòmiques que va produir el franquisme i els quaranta anys que han vingut després, en què la solució salomònica de la Transició, passant de la dictadura a la democràcia, ha estat la jugada mestra perquè els hereus del Règim de Franco, maquiellats en demòcrates, s'hagin apoderat de les estructures de l'Estat, perpetuant aquelles barbaritats, i perquè les esquerres, primer amb l'argument de la involució militar,

s'hagin acabat adaptant perfectament als dissenys estratègics del gran capital internacional, que eren i són els de dominar les produccions, vendes i consums en tots els camps de l'economia: de l'energia a l'alimentació, de les comunicacions a la medicina, de la química a la confecció, de l'agricultura als serveis i, en fi, de la cultura als mitjans de comunicació.

Entre el «papà» Estat i la voracitat dels llops esteparis neoliberals han fotut en l'aire la petita empresa agrària, industrial o de serveis, reabsorbida o directament anul·lada pels grans conglomerats corporatius, que han concentrat les poblacions per a ser únicament consumidors dels seus productes, normalment infectes, fabricats a baix preu i venuts a preu d'or, a més de les expropiacions forçoses a què s'han vist obligats els petits propietaris de tots els sectors.

El que estem vivint en el que s'ha anomenat la «transició energètica» és una altra gran farsa, adobada ara per les emergències econòmica, climàtica i sanitària, totes tres –amb les seves temibles conseqüències– producte directe del model social, econòmic i polític que s'implantà després de la Segona Guerra Mundial (consistent en grans produccions, grans

consums, grans residus i grans contaminacions), que ja està al final del seu cicle expansiu i que, per tant, cal renovar, bàsicament per continuar acumulant beneficis en els mateixos sectors dominants, fonamentats ara en la digitalització, el medi ambient, la intel·ligència artificial, la robòtica, el diner virtual i l'electrificació total de la realitat (amb el 5G a l'espai a la Terra).

Tot això es vol fer amb el 100% d'energies renovables d'aquí a trenta anys, controlades, bàsicament, pels qui han dominat la llarga etapa anterior i, en aquest aspecte, disposen del gran argument de la crisi climàtica, quan ells són els primers responsables de la seva aparició, després d'haver deixat el planeta, i amb ell la humanitat, en un estat de devastació que ja sembla impossible de corregir.

La situació, a Catalunya, s'ha de dirimir, certament, en el camp local, però també en l'internacional, del qual som molt dependents, i és una llàstima (o potser és impotència) que la independència política que s'exigeix no afronti totes les dependències que ens cauen a sobre i que afecten directament la supervivència ecològica i econòmica de la nostra terra i la nostra gent.

XAVIER GARCIA I PUJADES
Escriptor i periodista